



ПЪСЕНЬ НА МАЛКИТЪ ТУРИСТИ

Ний тръгваме за планината,
къмъ синята гора;
тамъ въ рози грѣятъ небесата,
тамъ пука се зора.

Полека дига се мъглата,
отбулва наший пжтъ;
край храсти, сгушени, цвѣтята,
въ росата още спятъ.

Лекъ вѣтрецъ нѣжно ги цѣлува,
събужда ги отъ сънь;
кавалъ овчарчето надува
срѣдъ стадо съ веселъ звънь.

Летимъ нагоре бодро всички,
летиме все напредъ;
изъ клони ранобудни птички
въ хоръ пращатъ ни приветъ.

Поточе съ пѣсень ни посрѣща.
то пѣни се, играй...
Обичаме те ний горещо,
родино, земенъ рай!

Ст. Цанкова Стоянова